

Hồi 161

Phản công đại kế

Bình minh chưa tới, khu vực giáp ranh trên vùng gò Vu Nữ vẫn còn chìm trong bóng tối.

Hơn trăm Biên Hoang chiến sĩ theo sau Yến Phi và Mộ Dung Chiến đồng loạt dừng lại, cho ngựa nghỉ ngơi uống nước.

Ai nấy ánh mắt thất thần, khí thế suy sụp.

Kẻ cướp đoạt chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên chính là bá chủ phương Bắc Mộ Dung Thùy thực lực hùng mạnh, khiến tất cả đều cảm thấy bất lực và tuyệt vọng, vĩnh viễn mất đi Kỷ Thiên Thiên, càng cảm phục hành động hy sinh của nàng, càng thêm đau khổ vì mất mát.

Dù là con người sắt đá như Đồ Phụng Tam cũng thấy nản lòng dưới áp lực của Mộ Dung Thùy.

Đối với Mộ Dung Thùy, cuộc chiến Biên Hoang chỉ là khởi điểm của hành động quân sự đại quy mô thống nhất thiên hạ, mục tiêu tiếp theo sẽ là Lạc Dương. Quả là một kế hoạch hết sức hoành tráng. Sự thực bọn họ từ trước tới giờ luôn bị Mộ Dung Thùy dùng thủ đoạn kinh người dẫn dụ. Nếu không nhờ Yến Phi phúc chí tâm linh phát hiện ra độc kế, e là chẳng ai còn sống trở về đây.

Yến Phi cùng Đồ Phụng Tam, Mộ Dung Chiến và Thác Bạt Nghi leo lên một ngọn đồi nhỏ nhìn về phương Bắc.

Yến Phi nói: "Ta nhất định phải cứu Thiên Thiên khỏi tay Mộ Dung Thùy, nếu không sẽ vĩnh viễn không thấy yên ổn. Các vị không nhất định phải theo ta mạo hiểm, vừa rồi mọi người đều tận mắt chứng kiến tuyệt thế kỳ công của Mộ Dung Thùy, cũng đã thấy qua đời thân binh của y danh bất hư truyền ra sao, ắt hiểu rằng ta đang nói những lời tận đáy tâm can".

Mộ Dung Chiến ngắt lời: "Vì Thiên Thiên, sống chết không có gì quan trọng. Ta quyết định cùng Yến huynh giải quyết bằng xong với Mộ Dung Thùy".

Đồ Phụng Tam lạnh lùng nói: "Mộ Dung Thùy không phải đơn giản chỉ là một cá nhân mà là một đạo quân chinh phục thiên hạ. Muốn cứu được Thiên Thiên, phải đánh bại quân đoàn vô địch của y. Lực lượng cá nhân trong tình huống này với cái dũng của

kể thất phu không làm nên chuyện gì. Vì vậy trước tiên chúng ta phải thu phục Biên Hoang Tập, xây dựng một lũ đoàn Biên Hoang hùng mạnh đủ tư cách khiêu chiến với Mộ Dung Thùy".

Thác Bạt Nghi nói tiếp: "Đây không phải là vấn đề cùng người mạo hiểm hay không mà là không còn lựa chọn nào khác. Thiên Thiên đã trở thành lãnh tụ tinh thần của Biên Hoang Tập, Mộ Dung Thùy cướp nòng đi chính là công địch của mọi người. Hơn nữa ngày nào còn chưa đánh bại Mộ Dung Thùy, bọn ta chớ mơ có ngày yên ổn. Ta hoàn toàn tán đồng biện pháp của Đồ dương gia, trước tiên giành lại Biên Hoang Tập, xoá bỏ thành tựu đầu tiên trên con đường chinh phục thiên hạ của Mộ Dung Thùy".

Bề ngoài y tuy không một lời đề cập đến Thác Bạt tộc, nhưng Yến Phi biết rõ điều Thác Bạt Nghi muốn truyền đạt, đã công khai xung đột với Mộ Dung Thùy là không còn đường lui, chuyện này quan hệ đến sinh tử tồn vong của cả Thác Bạt tộc. Mà hiện giờ việc duy nhất mà bọn họ có thể làm được chính là thu phục Biên Hoang Tập.

Thác Bạt Nghi lại nói: "Cứu Kỷ Thiên Thiên không phải chuyện của một cá nhân nữa mà còn là vinh nhục của Biên Hoang Tập. Mất đi Kỷ Thiên Thiên Biên Hoang Tập không còn là Biên Hoang Tập".

Yến Phi hân hoan nói: "Hảo! Vậy thì chúng ta trước hết hãy giành lại Biên Hoang Tập".

Mộ Dung Chiến nói: "Hiện tại người của ta có thể tham chiến khoảng ba ngàn hai trăm năm chục, qua hơn mười ngày dưỡng sức, những người bị thương cũng đã bớt nhiều. Hoang nhân hoặc phân tán khắp hai miệt đông tây, hoặc bị bắt làm tù binh ở Biên Hoang Tập, nếu có thể lợi dụng bọn họ, lực lượng đủ để đánh tan địch nhân đồn trú ở Biên Hoang Tập".

Quay sang Đồ Phụng Tam: "Hiện giờ nhược điểm lớn nhất của bọn ta là bị mất quyền khống chế Dĩnh Thủy, không thể chặn đường vận chuyển lương thảo của Biên Hoang Tập. May mà bọn ta đã xây dựng quan hệ với Đại Giang bang, chỉ cần hạm đội của bọn họ kéo đến phối hợp là có thể khống chế được Dĩnh Thủy".

Thác Bạt Nghi nói: "Địch nhân ở Biên Hoang Tập trong tay Từ Đạo Phúc và Thiết Sĩ Tâm nhân số hơn một vạn, đám Thiết Sĩ Tâm cũng chẳng hèn, dù chúng ta có Đại Giang bang góp sức thì thực lực vẫn còn xa mới bằng bọn họ".

Mọi người đều đồng ý với y, Mộ Dung Thùy đã bỏ đi, Tôn Ân ly khai cũng là chuyện sớm tối. Mộ Dung Thùy mang theo bảy ngàn quân, lưu lại Hoàng Hà bang chúng và Yên quốc chiến sĩ từ năm ngàn đến bảy ngàn. Có thể suy ra rằng Thiên Sư quân lưu lại Biên Hoang Tập cũng có quân số tương đương. Như vậy ước chừng địch nhân ở Biên

Hoang Tập có từ một vạn đến một vạn bốn ngàn người. Lấy hơn ba ngàn quân vừa mới thua trận chống lại hơn vạn địch nhân, nếu không có chiến lược cao minh thì chắc chắn là tự tìm đường chết.

Đồ Phụng Tam đã sẵn chủ kiến nói: “Chúng ta có thể lợi dụng đặc điểm Biên Hoang Tập tồn tại đơn độc trong lòng Biên Hoang để hoạch định chiến lược, đường thủy phía Nam đã bị thủy quân Kiến Khang phong tỏa, Nhiếp Thiên Hoàn trở mặt với Tôn Ân khiến cho Thiên Sư quân ở Biên Hoang Tập trở thành cô độc vô viện. Vì vậy chỉ cần ta đoạt được hai tòa mộc trại ở Bắc trạm là coi như chặn đứng đường tiếp vận trên sông, theo người địch nhân sẽ phản ứng thế nào?”.

Mộ Dung Chiến gật đầu: “Nếu là ta thì sẽ bằng mọi giá đoạt lại Bắc trạm. Hừ! Khi ấy cơ hội của chúng ta sẽ đến!”.

Thác Bạt Nghi nói: “Kế ấy được lắm, khi địch nhân dốc toàn lực kéo đến, ta có thể thông qua bí đạo đưa người và vũ khí vào Biên Hoang Tập, phối hợp với huynh đệ trong Tập nội tiếp ứng, khẳng định sẽ quang phục Biên Hoang Tập”.

Yến Phi hỏi: “Ở hai tòa mộc trại do ai chủ trì, có bao nhiêu địch nhân?”.

Đồ Phụng Tam nói: “Chủ trì là phó bang chủ Quảng Chí Xuyên của Hoàng Hà bang, quân số không quá hai ngàn”.

Yến Phi gượng cười: “Hai tòa mộc trại tiếp ứng lẫn nhau, ta lại không đủ sức đồng thời tấn công cả hai nơi, nếu không thể dứt điểm ngay, địch sẽ theo thủy đạo kéo đến chi viện thì bọn ta có thể giữ được bao lâu? Huống hồ chúng ta nhất định không thể chịu thêm tổn thất nữa”.

Đám Đồ Phụng Tam đều trầm mặc suy nghĩ, không phải bọn họ không nghĩ đến điều này mà chính vì chưa có biện pháp gì hay.

Mộ Dung Thủy thiết lập mộc trại ở Bắc trạm thật cao minh, thể hiện rõ tài năng quân sự. Vì vậy y mới yên tâm trở về.

Yến Phi nói: “Ta còn lo là dù chúng ta chiếm được mộc trại mà tổn thất rất ít thì với tác phong độc ác tàn nhẫn của Thiết Sĩ Tâm và Thiên Sư quân, chưa biết chừng sẽ hạ thủ giết hết huynh đệ ta trong Tập, khi ấy chúng ta sẽ bị cô lập, nếu lại bị địch vây khốn tuyệt lương thì toàn quân sẽ bị tiêu diệt”.

Đồ Phụng Tam biến sắc: “Chiêu này thật quả vừa độc ác vừa hữu hiệu, hơn nữa lại còn đỡ tổn lương thực”.

Mộ Dung Chiến nói: “Theo lời Yến Phi, một khi chúng ta có hành động uy hiếp thì địch nhân lập tức đồ sát huynh đệ chúng ta để loại bỏ họa hoạn bên trong?”.

Thác Bạt Nghi kinh hãi nói: “Như thế chẳng phải bọn ta rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan sao?”.

Yến Phi nói: “Chuyện giành lại Biên Hoang Tập không thể chậm trễ, nếu để đến lúc địch nhân buộc phải hành động như thế thì chúng ta hối hận cũng không kịp”.

Đoạn quay sang nói với Đồ Phụng Tam: “Ta còn lo quý thượng cấp cử binh đến đánh Biên Hoang Tập, làm cho hình thế càng thêm phức tạp”.

Đồ Phụng Tam thở dài một hơi: “Yến huynh có mẹo mực gì không?”.

Yến Phi nhìn về phía Biên Hoang Tập nói: “Ta có một chiêu gọi là ba mũi giáp công. Đầu tiên mang vũ khí chuyển qua bí đạo vào Biên Hoang Tập để vũ trang cho huynh đệ ta. Sau đó sẽ phái một ngàn chiến sĩ đến lập cứ điểm vững chắc ở gần một trại bên Đông ngạn để gây uy hiếp, dẫn dụ địch tới tấn công. Bất luận là địch nhân có trúng kế hay không, chúng ta đều phát động phản công từ trong Tập, chỉ cần có sách lược đúng đắn là chắc chắn thành công”.

Mộ Dung Chiến phấn chấn nói: “Đã có bí đạo xuất nhập Biên Hoang Tập thì muốn nắm vững địch tình ở Biên Hoang Tập dễ như trở bàn tay, sau đó sẽ chiếu theo bố trí của đối phương mà ung dung định kế, ta không tin tập trung bao nhiêu tài trí của chúng ta lại không nghĩ được ra một chiến lược hữu hiệu”.

Đồ Phụng Tam nói: “Hoàng Hà bang và Thiên Sư quân mâu thuẫn trầm trọng, một khi có chiến sự tất ai lo phận nấy, chỉ cần chúng ta đánh bại một bên, bên kia sẽ không đánh mà tan. Có câu cầm tặc tiên cầm vương, Thích Khách quán ta mở ra có gợi ý gì cho các vị không?”.

Thác Bạt Nghi chấn động: “Giết chết Thiết Sĩ Tâm!”.

Mộ Dung Chiến vui mừng nói: “Nếu Thiết Sĩ Tâm bỗng nhiên lăn ra chết, Hoàng Hà bang lập tức tan vỡ, Đồ huynh nghĩ rất tuyệt!”.

Tiếp đó vỗ mạnh vào vai Yến Phi cười lớn: “Đột nhiên đối với việc cứu Thiên Thiên ta lại tràn trề hy vọng, hận không thể lập tức lặn vào trong Tập tìm hiểu rõ ràng mọi chuyện trong đó”.

Đồ Phụng Tam nói: “Bí đạo đã trở thành mấu chốt trong cuộc chiến Biên Hoang Tập, sao chúng ta không chia nhau hành sự luôn? Ta và Thác Bạt huynh trở về khâu nguyên chiêu tập nhân mã chuẩn bị. Yến huynh và Mộ Dung đương gia tiềm nhập vào Biên Hoang Tập. Sau đó ở khoảng giữa Biên Hoang Tập và khâu nguyên sẽ thành lập một trạm chuyển tin nhanh để tiện liên lạc”.

Thác Bạt Nghi nói: “Nhiệm vụ cấp thiết là chuyển cung tên vũ khí vào trong Tập. Chuyện này không chắc mười bữa nửa tháng đã xong, mà chúng ta lấy đâu ra số lượng trang bị vũ khí đó?”.

Yến Phi khẽ cười: “Kiếm vũ khí từ trong tay địch nhân thì sao? Khi đối phương chiếm được Biên Hoang Tập cũng đoạt được rất nhiều vũ khí, nhất định còn tàng trữ đâu đấy, chỉ cần tìm được nơi chúng cất giấu thì phương diện này không còn vấn đề gì nữa, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu”.

Đồ Phụng Tam gật đầu: “Như thế đương nhiên quá lý tưởng”.

Mộ Dung Chiến nói: “Ta còn một đề nghị nữa, để làm cho địch nhân không thể yên ổn, chúng ta có thể phái vài toán cao thủ dùng chiến thuật du kích chuyên phục kích địch nhân tuần tra trinh sát ở ngoài Tập, khiến chúng cảm thấy ngoài Tập bốn bề nguy cơ, bọn ta hành sự sẽ dễ dàng hơn nhiều”.

Đồ Phụng Tam gật đầu: “Kế này rất tốt, địch nhân xuất Tập phản kích thì bọn ta chạy xa, làm đối phương mỗi mệt, lại tập trung chú ý bên ngoài Tập, đâu ngờ đến đại kế của chúng ta lại nhằm vào trong Tập”.

Thác Bạt Nghi nói: “Về phương diện Đại Giang bang hỗ trợ chúng ta nên vận dụng như thế nào?”.

Đồ Phụng Tam nói với Yến Phi: “Yến huynh chắc chưa rõ tình hình Đại Giang bang, trong cuộc tranh đoạt chiến ở Biên Hoang Tập, bọn họ tổn thất nặng nhất. Thuyền đội do bang chủ Giang Hải Lưu chỉ huy bị Tôn Ân và Nhiếp Thiên Hoàn liên thủ giáp kích trên Dĩnh Thủy, hầu như toàn quân tiêu diệt. Giang Hải Lưu trọng thương đào thoát, cố gượng chống chọi được ít ngày rồi chết, hiện tại bang vụ do con gái ông ta là Giang Văn Thanh thừa kế, thế lực kém xa trước kia”.

Mộ Dung Chiến tiếp lời: “Người biết Giang Văn Thanh là ai không? Thì ra Tống Mạnh Tề chính là Giang Văn Thanh, chúng ta đều nhận không ra”.

Yến Phi ngạc nhiên: “Thì ra là thế!”.

Lại quay sang Đồ Phụng Tam nhíu mày nói: “Ta có một chuyện muốn thỉnh giáo Đồ huynh, hắc...”.

Đồ Phụng Tam gượng cười: “Thật không dám giấu, ta phụng mệnh đến Biên Hoang Tập tranh giành với thiên hạ là tính thay thế Hán bang, chỉ hiềm tình thế biến hóa quá nhanh khiến lẽ ra đối lập lại biến thành hợp tác”.

Ngừng lại một chút, than rằng: “Nửa tháng trước, một thủ hạ ta phái đi Kinh Châu mang về một tin tức khiến ta kinh ngạc, đó là Nam Quận công đã bí mật kết minh với

Nhiếp Thiên Hoàn, ý đồ dựa vào thế lực của Nhiếp Thiên Hoàn phong tỏa thượng du Kiến Khang, bức bách Tư Mã Diêu nhường ngôi cho ông ta”.

Thác Bạt Nghi hừ lạnh: “Y vì biết Tạ Huyền không còn sống được bao lâu nữa mới dám ngang ngược như thế”.

Yến Phi ngạc nhiên: “Tham vọng của Nam Quận công đâu phải hôm nay Đồ huynh mới biết rõ?”.

Song mục Đồ Phụng Tam loé thần quang, trầm giọng: “Đối với Tư Mã hoàng triều ta không có chút thiện cảm nào, ngày nào họ Tư Mã còn làm chủ thiên hạ, sớm muộn cũng có họa vong quốc diệt tộc. Bất quá Nhiếp Thiên Hoàn luôn coi ta là tử địch, hiện giờ Nam Quận công không hỏi qua ý kiến ta tự mình kết giao với Nhiếp Thiên Hoàn là không còn coi trọng ta nữa, có lẽ ông ta cho rằng Nhiếp Thiên Hoàn có giá trị hơn ta. Ta còn có thể trung thành với ông ta như xưa được không?”.

Trong số người có mặt ở đó Mộ Dung Chiến hiểu rõ quan hệ của Đồ Phụng Tam với Hoàn Huyền hơn cả, liền nói: “Chỉ cần Đồ huynh đứng vững ở Biên Hoang Tập, Hoàn Huyền đâu dám coi thường người?”.

Đồ Phụng Tam cảm thán: “Hiện tại chúng ta kẻ vai tác chiến, vì vậy ta không muốn giấu các vị. Hơn mười ngày nay là thời gian ta cảm thấy khoan khoái nhất, mọi người không phải đề phòng lẫn nhau, hiểu rõ các vị đều là chiến hữu tin cậy nhất. Chỉ có tại Biên Hoang ta mới cảm thấy được sống thực với bản thân mình chứ không phải là công cụ giết người của kẻ khác”.

Yến Phi gật đầu: “Rõ ràng rồi! Bất quá quý thượng cấp có thêm Nhiếp Thiên Hoàn thì mối đe dọa sẽ to lớn hơn hẳn Thiên Sư quân, Đồ huynh vạn lần xin chớ hành sự theo cảm tính, duy trì được mối quan hệ vi diệu đối với quý thượng cấp chỉ có lợi mà không hại”.

Đồ Phụng Tam gật đầu: “Cái đó ta hiểu”.

Thác Bạt Nghi nói: “Trước khi đại quân Hoàn Huyền và Nhiếp Thiên Hoàn tới nơi, chúng ta phải giành lại được Biên Hoang Tập”.

Đồ Phụng Tam nói: “Chỉ có Đại Giang bang mới kiềm chế được Nhiếp Thiên Hoàn, chúng ta có thể nhờ Đỗ Tiên đi một chuyến thông báo với Giang Văn Thanh để phối hợp cho tốt”.

Mộ Dung Chiến nói: “Đồ huynh phải chăng chuẩn bị rồi sẽ chung hưởng thành quả Biên Hoang Tập với Đại Giang bang?”.

Đồ Phụng Tam cười: “Chuyện đó đương nhiên. Mục tiêu trước mắt của ta là cứu Thiên Thiên, còn lại mọi cái đều là thứ yếu”.

Yến Phi nhìn về hướng Biên Hoang Tập, chậm rãi nói từng tiếng một: “Biên Hoang Tập thật sự là nơi kỳ diệu nhất trên đời, những người từng sống ở đó đều yêu quý cuộc sống nơi này. Bây giờ chúng ta hãy định ra kỳ hạn, trong vòng mười ngày lá cờ do Thiên Thiên thiết kế ra sẽ lại tung bay trên đỉnh Chung lâu, Biên Hoang Tập lại một lần nữa trở thành địa phương tự do nhất trong thiên hạ”.

- o O o -